

ΟΜΙΛΙΑ
ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΚΑΙ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ΚΩΣΤΑ ΣΗΜΙΤΗ

ΣΤΟ 3^Ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΜΑΛΜΟΕ, 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1997

Η Ευρώπη σ' έναν κόσμο Ειρήνης

Σχεδόν 55 χρόνια πέρασαν από τότε που η Ευρώπη έγινε το επίκεντρο ενός πολέμου, του πιο απάνθρωπου στην ιστορία της και του πιο σκληρού σε ανθρώπινες απώλειες. Στα τελευταία 52 χρόνια αυτή η ήπειρος έζησε μια άγνωστη μέχρι τότε ειρηνική συνύπαρξη, πρόοδο και ανάπτυξη που επανέφεραν σ' αυτό το κομμάτι τη γης μια ιδιαίτερα σημαντική οικονομική, κοινωνική και πολιτική ευημερία.

Κι όμως αυτή η γενική εικόνα μιας ειρηνικής και ευημερούσας Ευρώπης που μας έρχεται στο νου όταν σκεφτόμαστε κυρίως τη Δύση θαμπώνει από διάφορες πηγές διχόνοιας, συγκρούσεων και κοινωνικής αστάθειας που παρουσιάσθηκαν τα τελευταία χρόνια στις κεντρικές και ανατολικές κυρίως περιφέρειες. Η ύπαρξή τους δεν μπορεί να προοιωνίσει κάτι καλό για το μέλλον, αφού η μέχρι τώρα εμπειρία έχει δείξει, χωρίς αμφιβολία, ότι η διεθνής ειρήνη και η ασφάλεια είναι άρρηκτα συνδεδεμένες με την εσωτερική σταθερότητα και την κοινωνική ευημερία κάθε χώρας.

Αν και η Ευρώπη μαζί με μερικές άλλες περιοχές του κόσμου, αποτελεί μια σχετικά ειρηνική ζώνη στον κόσμο που τη διαπερνά η άσβεστη επιθυμία γι' αλλαγή, θα ήταν λάθος να πιστέψουμε ότι ακόμη κι αυτές οι περιοχές μπορούν να διατηρήσουν την ισορροπία και την ευημερία τους εξολοκλήρου άθικτες για πολύ καιρό, όταν είναι υποχρεωμένες να συνυπάρξουν με άλλες χώρες

που αναζητούν βαθιές αλλαγές και υποφέρουν από υπερβολικές οικονομικές ανισότητες και κοινωνική αδικία.

Ας ρίξουμε μια προσεκτική ματιά σ' αυτή τη κατάσταση. Η κατάρρευση των σοσιαλιστικών καθεστώτων στην κεντρική και ανατολική Ευρώπη επηρέασε βαθύτατα τη τεχνητή κοινωνική σταθερότητα που είχε οικοδομηθεί από τα εσωτερικά καθεστώτα. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα νέες απαιτήσεις από μεγάλα τμήματα πληθυσμού που οδήγησαν στη μαζική μετανάστευση σε περιοχές με μεγαλύτερη ευημερία, δημιούργησαν εσωτερικές συγκρούσεις και πολιτική αστάθεια ή οδήγησαν στην καθολική ρήξη με τα παλαιά καθεστώτα. Αυτή η τελευταία τάση οδήγησε, στο όνομα της εθνικής κάθαρσης, στη διάλυση αρκετών Ευρωπαϊκών Κρατών, συχνά με υψηλό ανθρώπινο κόστος και βεβαίως αποτελεί τη βαρύτερη κληρονομιά του παρελθόντος, αν λάβουμε υπόψη τις πιθανές συνέπειές της για την ειρήνη στο παρόν και στο μέλλον. Αυτό είναι ένα φαινόμενο ακόμη διαδεδομένο και απειλεί σοβαρά τα Βαλκάνια και πολλές περιοχές της Σοβιετικής Ένωσης. Πίσω από μια υπερβολική εθνική ρητορική που είναι απλά μια ιδεολογική πρόφαση κρύβονται πολλά πραγματικά πολιτικά, κοινωνικά και οικονομικά προβλήματα, που κάποιοι ελπίζουν ότι η λύση τους θα βρεθεί μέσα από μια απελπισμένη επιχείρηση εθνικής απομόνωσης.

Ωστόσο, η κοινωνική και πολιτική αστάθεια, η αυξανόμενη κινητικότητα και η συχνή τάση για μια ολοκληρωμένη ρήξη με το παρελθόν πρέπει να εξετασθούν και σε πολλά άλλα μέρη του πλανήτη.

Η αποτυχία των απολυταρχικών δυνάμεων στον κόσμο να κατευνάσουν την κοινωνική αναστάτωση και να βελτιώσουν τις συνθήκες διαβίωσης είχε σαν αποτέλεσμα την κατ' επανάληψη επιστροφή σε ακραία πολιτικά σχήματα στην Αφρική όπως και στην Ασία. Ο εμφύλιος πόλεμος, οι συγκρούσεις ανταρτών, η επιβολή δικτατοριών αναπόφευκτα οδηγούν σε μαζικές μετακινήσεις πληθυσμών, πολλοί δε από αυτούς καταλήγουν στην Ευρώπη.

Αντιμετωπίζοντας αυτήν την πραγματικότητα που άλλαξε τον χαρακτήρα των συγκρούσεων και των πολέμων σε παγκόσμια κλίμακα η Ειρήνη στην Ευρώπη αποτελεί εξαίρεση και απειλείται. Αν εμείς οι Ευρωπαίοι θέλουμε να τη διατηρήσουμε και να την επεκτείνουμε πρέπει με σοβαρότητα να ψάξουμε για τις πραγματικές αιτίες αυτής της κακής εξέλιξης και να καταλήξουμε σε βιώσιμες και μακροπρόθεσμες λύσεις.

Πρέπει να αναζητήσουμε τρόπους προώθησης των δημοκρατικών αρχών και αξιών σ' αυτά τα κράτη, κυρίως στην Ευρώπη, που υποφέρουν από πολιτικό απολυταρχισμό ο οποίος εφαρμόζεται από δημοκρατικά κατ' όνομα καθεστώτα. Πρέπει να προσπαθήσουμε να βοηθήσουμε την οικονομική ανάπτυξη σε χώρες όπου η φτώχεια, η ανεργία και η υποτίμηση της ποιότητας της ζωής υπονομεύουν το κοινωνικό οικοδόμημα και οδηγούν σε μαζική έξοδο προσφύγων και εγκληματική συμπεριφορά. Πρέπει να φροντίσουμε να υπερβούμε τις πολιτιστικές, θρησκευτικές, γλωσσικές ή άλλες διαφορές που οδηγούν σε διακρίσεις, γιατί η

ύπαρξή τους σε συνδυασμό με τις κοινωνικοοικονομικές ανισότητες, αυξάνει τις τάσεις διάλυσης στο σύνολο των κρατών.

Είναι αλήθεια ότι ήδη έχουμε κάνει σημαντικές προσπάθειες προκειμένου να περιορίσουμε τις κρίσεις, όπου υπάρχουν, με την αποστολή ειρηνευτικών δυνάμεων, σε διαφορετικά μέρη του κόσμου καθώς και με την ανάπτυξη διεθνών μηχανισμών που εξασφαλίζουν την προσέγγιση μεταξύ των κρατών όπως η Ιδρυτική Πράξη που υπογράφηκε πριν μερικές ημέρες στο Παρίσι, η οποία κατόρθωσε να μεταβάλει τις σχέσεις μεταξύ NATO και Ρωσίας. Αλλά πρέπει πάνω απ' όλα να αναζητήσουμε τις πραγματικές αιτίες πίσω από τα προβλήματα που σε κάθε περίπτωση απειλούν την ειρήνη και την ασφάλεια στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο.

Στην Ελλάδα γνωρίζουμε πολύ καλά τη σημασία αυτού του προβλήματος για την Ευρώπη και ανησυχούμε, ίσως περισσότερο από ό,τι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, για ό,τι αφορά το άμεσο περιβάλλον μας δεδομένου ότι βρισκόμαστε στο κέντρο της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής, στην οποία με ιδιαίτερη ένταση αναπτύσσονται τέτοιες καταστάσεις. Είμαστε ανάμεσα στους πρώτους που αισθανθήκαμε τις συνέπειες μιας εύθραυστης ειρήνης στην περιοχή στα βόρεια και ανατολικά σύνορά μας αλλά ακόμη και στο νότο όπου μας χωρίζει μόνον η θάλασσα. Σ' αυτήν την περιοχή του κόσμου η πολιτική και κοινωνική δυσaréσκεια συνδέονται με την απουσία καλά οργανωμένης κοινωνικής υποδομής και την έλλειψη προοπτικών βελτίωσης.

Σε μερικές περιπτώσεις η σοβαρότητα αυτών των επιτόπιων προβλημάτων οδηγεί σε μία επιθετικότητα εκ μέρους των επισήμων κρατικών αρχών εναντίον των γειτόνων και στην ανατροπή του διεθνούς status quo. Σε άλλες περιπτώσεις οδηγεί σε εκτεταμένη μετανάστευση κάτι το οποίο υφίσταται ήδη η χώρα μας.

Η εμπειρία μας με αυτές τις καταστάσεις στα γεγονότα αυτά συνέβαλε στο να σφυρηλατηθεί η πίστη μας -όπως σας ανέφερα πριν λίγο- ότι η διεθνής δραστηριοποίηση για την ειρήνη στον κόσμο δεν θα έπρεπε να περιορισθεί, όπως έγινε, στη θεραπεία των συμπτωμάτων, των προβλημάτων όταν και όποτε αυτά εμφανίζονται ή σε βραχυπρόθεσμες λύσεις που καταλήγουν μόνο σε μία προσωρινή αναστολή των συγκρούσεων ή της απειλής συγκρούσεων. Ούτε θα έπρεπε η διεθνής κοινότητα να παρέχει οικονομική βοήθεια, αν αυτή η βοήθεια δεν συνοδεύεται από εξειδικευμένες προτάσεις για τη δημιουργία της απαραίτητης υποδομής, για την καλύτερη δυνατή αξιοποίησή της.

Η Ελληνική πολιτική για την ειρήνη στην περιοχή μας είναι εξολοκλήρου σχεδιασμένη με βάση αυτές τις διαπιστώσεις. Συμμετέχουμε φυσικά στις ειρηνευτικές δυνάμεις στα Βαλκάνια, και στις δύο, και στη Βοσνία και στην Αλβανία και βοηθούμε στην εφαρμογή εκεί της πολιτικής της διεθνούς κοινότητας. Επίσης προσφέρουμε οικονομική βοήθεια, στο πλαίσιο των περιορισμένων δυνατοτήτων του δημόσιου τομέα μας, αλλά και μέσω της ιδιωτικής πρωτοβουλίας για την ανάπτυξη αυτών των περιοχών. Αλλά συγχρόνως δίνουμε ιδιαίτερη σημασία στην

ενίσχυση της υποδομής και των θεσμών στα Βαλκάνια και ιδιαίτερα στους γείτονές μας.

Μια μεγάλη σειρά αλλαγών πρέπει να δρομολογηθεί για να γίνει η δημοκρατία καθημερινή πραγματικότητα και για να υπερισχύσει τελικά η ισότητα μεταξύ των ανθρώπων ανεξαρτήτως φυλής, εθνικότητας, θρησκείας, φύλου ή πιστεύω.

Εμείς προσπαθούμε να βοηθήσουμε, όσο μπορούμε περισσότερο, και μόνοι μας, και μέσω των διεθνών οργανισμών, των οποίων είμαστε μέλη, σ' αυτό το δύσκολο καθήκον, το οποίο αποτελεί φυσικά και κύριο καθήκον των ίδιων των κατοίκων των Βαλκανίων. Η επιτυχία μας αλλά κυρίως η επιτυχία τους, στην εκπλήρωση αυτού του έργου θα επούλωνε τις βαθιές πληγές της αβεβαιότητας και της αστάθειας.

Μ' αυτόν τον τρόπο στη συνέχεια, θα μπορούσε η ειρήνη να ριζώσει στα Βαλκάνια, όχι σαν μια προσωρινή και επισφαλής κατάληξη, που υποστηρίζεται από τεχνητά μέσα, αλλά σαν ένα μόνιμο κεφάλαιο που προέρχεται και από τη μεγάλη επιθυμία της κοινωνίας αλλά και των πολιτικών οργάνων της.

ADDRESS

By

THE PRIME MINISTER AND PRESIDENT OF PA.SO.K.

COSTAS SIMITIS

**ON THE OCCASION
OF THE THIRD PES CONGRESS**

MALMÖ, 6 JUNE 1997

Europe in a World of Peace

Almost fifty-two years have elapsed since Europe became the theatre of a war which was the most inhuman and the most expensive in terms of human life of its history. And in those fifty-two years this continent has experienced hitherto unknown peaceful co-existence, progress and development which have re-established in this region of the earth a most remarkable economic, social and political prosperity.

Yet this general image of a peaceful and prosperous Europe which comes to mind when one's attention is mainly drawn to its western areas, is tarnished by numerous sources of discord, conflict and social instability which have emerged in recent years, particularly in its central and eastern regions. Their existence cannot presage anything good for the future since experience has shown beyond any shadow of a doubt that international peace and security are inextricably linked with the internal stability and social well-being of every country.

Furthermore, although Europe together with some other areas of the world, constitutes a relatively peaceful zone in a world which continues to be shaken by unsatisfied desires for change, it would certainly be wrong to believe that even these zones can preserve their balance and prosperity entirely unharmed for long when obliged to coexist with other parts of the world seeking deep

changes and suffering from extreme economic inequalities and social injustice.

Let us have a closer look at the situation. The collapse of the socialist regimes in Central and Eastern Europe has deeply affected the artificial social stability which had been built up by their domestic regimes. As a result, new claims have been raised by large sections of the population which, as the case may be, have lead to massive migration towards areas of greater prosperity, created internal conflicts and political instability, or lead to a total break with the past regimes. The latter tendency has led, in the name of national purity, to the dissolution of certain European States, often at a high cost in human life, and clearly constitutes the most fearful heritage of the past, given its possible consequences upon present and future peace. For it is a phenomenon which is still rife and one which seriously threatens the Balkans and certain areas of the former Soviet Union. Beneath the national rhetoric, which is merely an ideological pretext, lie many real problems of a political, social and economic nature to which a solution is hoped to be found through the desperate venture of national isolation.

However, as already mentioned, social and political instability, increasing mobility and a frequent tendency to make a complete break with the past are to be observed in many other parts of the planet. The utter failure of authoritarian forces around the world to appease social upheaval and to improve living standards has resulted in repeated swings to extremist political regimes in Africa

as well as in Asia. Civil war, guerrilla conflicts, the imposition of dictatorships inevitably lead to massive population movements, many of which end up in Europe.

Faced with these realities which have transformed the nature of conflicts and wars in a world-wide scale, peace in Europe constitutes an isolated and endangered species. If we Europeans wish to preserve and expand it, we must earnestly look into the real causes of this unfortunate state of affairs and work out viable and long-term solutions. We must seek ways of furthering the promotion of democratic principles and values in those states, particularly in Europe, suffering from political authoritarianism exercised by purportedly democratic regimes. We must endeavour to help economic development in countries where poverty, unemployment and the undervaluing of the quality of life undermine the social fabric and lead to mass exodus of refugees and criminality. We must see to it that cultural, religious, linguistic or other differences leading to discriminations are overcome, because their existence, combined with socio-economic inequalities, enhances the tendency for the unity of States to dissolve. It is true that we have already made a significant contribution to containing existing crises through the dispatch of peace-keeping forces to various parts of the world as well as through the development of international mechanisms ensuring the rapprochement among States, such as the one adopted a few days ago in Paris and which is designed to transform the relations between NATO and Russia. But we must also, and above all, search for the real causes behind the problems which in each

case jeopardise peace and security in Europe and the rest of the world.

In Greece we are very well aware of the significance of the problem in Europe and in our immediate environment perhaps more aware than many other European countries, since we are situated right in the middle of the broad geographical area in which these problems occur with particular intensity. We are among the first to feel the consequences of the frailty of peace in this region of the world at our northern and eastern borders, but also in the south, from which we are separated only by sea. In this region of the world political and social discontent is associated with the absence of well-defined and social structure within States and the scarcity of any prospects of improvement. In some cases, the gravity of such domestic problems leads to an aggressiveness of official State authorities towards their neighbours and to the upset of the international status quo. In some others, it leads to extensive emigration, much of which reaches our country.

Our experience of this situation has contributed to forging our belief -on which I addressed you some minutes ago- that international activity for peace in the world should not be limited to containing the symptoms, as it were, of the problems, as and when they occur, or to short-term solutions which lead only to a provisional suspension of conflicts or of the threat of conflicts. Nor should the international community offer financial aid if such aid is not coupled with specific proposals for the creation of the infrastructure necessary to its best possible use.

Greek peace policy in our region is increasingly planned on the basis of these diverse considerations. We participate of course in the peace forces in the Balkans, both in Bosnia and in Albania and help in the policing carried out there by the international community. We also offer financial assistance through the restricted means of our public sector, but also through private initiative, to the economic development of these areas. But at the same time we attach special importance to the strengthening of the infrastructures and institutions of the Balkans and particularly of our neighbours. A great deal which involves long-established situations and interests must change if democracy is to become an everyday reality, and if equality among people -irrespective of race, nationality, religion, sex or beliefs- is finally to prevail. We try to help as much as we can, both individually and through the organisations of which we are members, in this most difficult task which is, of course, mainly the task of the people of the Balkans themselves. Our success, but especially their success, in fulfilling it would heal the deep wounds of uncertainty and instability. Peace could then take roots in the Balkans, not as a provisional and precarious achievement artificially sustained, but as a permanent asset deriving from the very will of society and of its political organs.

Apexio
Apexio

- present a more theoretical
approach. Necessary approach
interest us are the
reasons of instability

Europe in a World of Peace

Almost fifty-five years have elapsed since Europe became the theatre of a war which was the most inhuman and the most expensive in terms of human life of its history. And in those fifty-two years this continent has experienced hitherto unknown peaceful co-existence, progress and development which have re-established in this region of the earth a most remarkable economic, social and political prosperity.

Yet this general image of a peaceful and prosperous Europe which comes to mind when one's attention is mainly drawn to its western areas, is tarnished by numerous sources of discord, conflict and social instability which have emerged in recent years, particularly in its central and eastern regions. Their existence cannot presage anything good for the future since experience has shown beyond any shadow of a doubt that international peace and security are inextricably linked with the internal stability and social well-being of every country.

Furthermore, although Europe together with some other areas of the world, constitutes a relatively peaceful zone in a world which continues to be shaken by unsatisfied desires for change, it would certainly be wrong to believe that even these zones can preserve their balance and prosperity entirely unharmed for long when obliged to coexist with other parts of the world seeking deep changes and suffering from extreme economic inequalities and social injustice.

Let us have a closer look at the situation. The collapse of the socialist regimes in Central and Eastern Europe has deeply affected the artificial social stability which had been built up by their domestic regimes. As a result, new claims have been raised by large sections of the population which, as the case may be, have lead to massive migration towards areas of greater

Greek peace policy in our region is increasingly planned on the basis of these diverse considerations. We participate of course in the peace forces in the Balkans, both in Bosnia and in Albania and help in the policing carried out there by the international community. We also offer financial assistance through the restricted means of our public sector, but also through private initiative, to the economic development of these areas. But at the same time we attach special importance to the strengthening of the infrastructures and institutions of the Balkans and particularly of our neighbours. A great deal which involves long-established situations and interests must change, if democracy is to become an everyday reality, and if equality among people -irrespective of race, nationality, religion, sex or beliefs- is finally to prevail. We try to help as much as we can, both individually and through the organisations of which we are members, in this most difficult task which is, of course, mainly the task of the people of the Balkans themselves. Our success, but especially their success, in fulfilling it would heal the deep wounds of uncertainty and instability. Peace could then take roots in the Balkans, not as a provisional and precarious achievement artificially sustained, but as a permanent asset deriving from the very will of society and of its political organs.

Recent developments in the UK and the France supply the preconditions and give rise to hopes that more integrated and cohesive policy. This policy will have an increased probability of being applied to the crucial concerns which face the people of Europe at the start of the 21st century. We have to progress from the exchange of views to a minimum framework of mutual commitments on how and in what direction European integration should proceed : From the mere expression of desirable objectives to the implementation of specific policies, joint actions, initiatives.

Peace and security are not in the present juncture the affairs of a single state or international organization. We should agree again on what should be beyond doubt : That peace and security are first priorities for all of us, in order that they can be realised more effectively. Similarly, it should be a priority to examine how each organization can, in its own way, contribute to this goal. The European Union, NATO, WEU and OSCE, the Council of Europe should all do their utmost for the attainment of a final synthetic outcome of peace and security in tomorrow's Europe as well as in its periphery.